

*πλύνων δέ, τούτου τὴν κεφαλὴν προστρέβω,
καὶ προστρέβων, ὄμματα πικρῶς συνθλίβω κτλ.¹*

Κατερχόμενοι δὲ πρὸς τοὺς νεωτέρους χρόνους ἀπαντῶμεν τὴν ὁμοιοκαταληξίαν καὶ εἰς ποιήματα τοῦ Μιχ. Γλυκᾶ, τοῦ Θεοδ. Προδρόμου, εἰς τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σπανέα φερόμενον, τοῦ Ἰωάν. Κομνηνοῦ τοῦ ἐκ Σωζοπόλεως (14ος αἰών) :

*μὴ τὴν τήμερον αἰσχύνῃν,
μὴ τὴν πάνδημον ἐκείνην....
καὶ παρέβην τὰς συνθήκας
πρὸς τοῖς ἄλλοις ὀφλισκάνων
καὶ τὰς ἐπὶ τούτῳ δίκας.² κτλ.*

Μέχρι τινὸς ἐνομιζέτο γενικῶς, ὅτι ἡ καθαυτὴ ὁμοιοκαταληξία ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ποίησιν μὲ τὸ γραφὲν μετὰ τὸ 1498 ποίημα τοῦ Ἐμμαν. Γεωργιλλᾶ «Θανατικὸ τῆς Ρόδου». Ἄλλ' εἴκοσι καὶ τρία τοῦλάχιστον ἔτη πρὸ αὐτοῦ ποίημα μὲ ὁμοιοκαταληκτοῦντας τροχαϊκοὺς στίχους εἶχε γράψει ὁ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Τραπεζοῦντος Δαυτῶ πρωτοδεστιάριος Γεώργιος Ἀμοιροῦτζης, ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸν κατακτητὴν Μωάμεθ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τραπεζοῦντος καὶ ἐπιγραφόμενον «Εἰς τὸν Ἀμηνᾶν» :

*Μοῦσα λέγε μοι σεμνά,
Μοῦσα λάλει μοι τερπνά,
μέλεπε θεῖαν ἀοιδίην*
τέρπε λιγυρὰν ᾠδήν.
Ἄκροῦται βασιλεὺς
ὑπὲρ πάντας ἀριστεύς,
ὄπλοις μὲν ἀεὶ συνίων
λόγοις δ' οὔποτε ἁπάν, κτλ.³*

Εἰς δὲ χειρόγραφον τοῦ 15ου αἰῶνος, εὑρισκόμενον εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀναγινώσκονται κάτωθεν πινάκων μὲ τὸν τίτλον «Οἱ κύκλοι τοῦ Ἥλιου» οἱ ἐξῆς ὁμοιοκαταληκτοῦντες στίχοι :

1. Εἰς Matranga σελ. 619.

2. Εἰς Boissonade III, 456—460.

3. Τὸ ποίημα τοῦ Ἀμοιροῦτζη μετὰ πληροφοριῶν περὶ τοῦ ποιητοῦ ἐδημοσίευσεν πρῶτος ὁ Σπυρ. Δάμπρος εἰς Δελτίον Ἱστορ. καὶ Ἐθνολ. Ἑταιρείας, Β', 775—782.

